

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 20 maja 2024 r.

DIH-3.707.48.2024.MB „informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH-3.69.2024

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 poz. 572), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr 18/2024 z 14 lutego 2024 r. (nr akt: KHU.8361.195.2023), na mocy której wymierzono przedsiębiorcy SUPER-PHARM Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie karę pieniężną w wysokości 3 000 zł (trzy tysiące złotych) w związku z uwidocznieniem cen w sposób niejednoznaczny oraz budzący wątpliwości w odniesieniu do wszystkich 14 ocenianych partii produktów poprzez to, że komunikaty dotyczące obniżek (informacje o obniżce tj. promocji), nie odnosiły się do najniższej ceny z okresu 30 dni poprzedzających obniżkę, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 4 - 7 lipca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (dalej: „Świętokrzyski WIIH” lub „organ pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia KHU.8361.195.2023 z 4 lipca 2023 r. przeprowadzili kontrolę w sklepie, należącym do przedsiębiorcy [xxx xxxxx xxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx], zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) - dalej jako „Prawo przedsiębiorców”, 13 czerwca 2023 r. skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli, ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) - dalej jako „ustawa o cenach”. Pismo odebrano 16 czerwca 2023 r.

W toku kontroli inspektorzy reprezentujący Świętokrzyskiego WIIH sprawdzili łącznie 14 losowo wybranych produktów z oferty promocyjnej oraz wyprzedaży. Produkty te oznaczone były czerwonymi etykietami z napisem „PROMOCJA” lub „WYPRZEDAŻ”. Wszystkie skontrolowane produkty oznakowane były informacjami o obniżonej cenie, o najniższej

cenie z 30 dni przed obniżką oraz o cenie jednostkowej, dodatkowo podana była cena „regularna”. Wszystkie skontrolowane produkty zakwestionowano z uwagi na to, że komunikaty dotyczące obniżek nie odnosiły się do ceny najniższej z okresu 30 poprzedzających obniżkę. Dla 4 produktów cena sprzedaży była wyższa niż najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką, a dla 10 produktów ceny te były sobie równe.

Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 7 lipca 2023 r. (nr akt kontroli: KHU.8361.195.2023).

W piśmie z 20 lipca 2023 r. strona przedstawiła swoje stanowisko w sprawie i zwróciła się z wnioskiem o niewszczywanie postępowania ws. nałożenia kary, a w razie wszczęcia takiego postępowania o jego umorzenie z uwagi na bezprzedmiotowość. Strona nie zakwestionowała ustaleń dokonanych w toku kontroli przez organ pierwszej instancji dotyczących losowo wybranych produktów, gdzie cena promocyjna była wyższa lub równa najniższej cenie z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem akcji promocyjnej. Podkreśliła jednak, że aktualna cena była niższa od ceny dotychczasowej (tj. ceny „regularnej” obowiązującej bezpośrednio przed obniżką) i dlatego była komunikowana jako promocyjna. Stąd też nie zgadza się ona z wnioskami sformułowanymi przez Świętokrzyskiego WIIH, jakoby doszło do naruszenia przepisów ustawy o cenach. Zdaniem strony wypełniła ona swoje ustawowe obowiązki określone w art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy. Promocja została zakomunikowana poprzez oznaczenie produktów nią objętych specjalnymi etykietami, zgodnie z czym zaistniał przypadek „informowania o obniżeniu ceny towaru” i zaktualizował się obowiązek strony do podania ceny obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Ponadto strona podkreśliła, że wypełniła obowiązek wynikający z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, gdyż na etykietach zamieściła informacje o: aktualnie obowiązującej cenie promocyjnej, cenie jednostkowej produktu, najniższej cenie obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki oznaczonej wyraźnie na etykietach jako „najniższa cena z 30 dni przed obniżką” i dodatkowo także o cenie regularnej obowiązującej bezpośrednio przed wprowadzeniem akcji promocyjnej (obniżki) oznaczonej wyraźnie na etykietach jako „cena regularna”. W ocenie strony wszystkie ww. informacje zostały podane w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Konsument z łatwością mógł sprawdzić aktualną korzyść cenową (mniejszą lub większą) poprzez odniesienie do najniższej ceny obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki oraz dodatkowo poprzez odniesienie do ceny regularnej. Strona wskazała, że przepisy prawa nie stanowią o tym, iż przedsiębiorca nie może komunikować promocji, obniżając cenę dotychczas obowiązującą („regularną”), jeżeli obniżona cena nie będzie niższa od najniższej ceny z 30 dni poprzedzających obniżkę. W jej opinii przedsiębiorca ma jedynie obowiązek podania konsumentowi najniższej ceny i ten obowiązek został zrealizowany, a każda z podanych cen jest dobrze widoczna i wyraźnie zaznaczona. Zdaniem strony wniosków sformułowanych przez organ pierwszej instancji nie sposób wyprowadzić z ustawy o cenach. Ustawa ta nie wprowadza definicji promocji, a także nie zmienia powszechnego rozumienia terminu „obniżki cen”, a jedynie nakłada na przedsiębiorcę komunikującego obniżenie ceny nowe obowiązki informacyjne. Ponadto przedsiębiorca wskazał, że jego zdaniem stanowisko Świętokrzyskiego WIIH nie znajduje potwierdzenia w Wyjaśnieniach Prezesa UOKiK zgodnie z którymi „określenie „informowanie o obniżce” należy interpretować szeroko z uwzględnieniem praktycznych sposobów prezentowania promocji na rynku. Samo

sformułowanie „obniżka” oznacza zmniejszenie (w szczególności cen). (...) Wszystkie sposoby prezentacji oferty sugerujące możliwość zakupu po cenie niższej niż wcześniej powinny być natomiast traktowane jako „informacja o obniżce”. Strona przywołała również stanowisko zaprezentowane przez Dyrektora Departamentu Ochrony Zbiorowych Interesów Konsumentów UOKiK w trakcie webinaru „O cenie na przecenie - dla przedsiębiorców” z 18 maja 2023 r., zgodnie z którym jedyną sytuacją, w której najniższa cena z 30 dni przed promocją jest punktem odniesienia do komunikowania promocji ma miejsce, gdy przedsiębiorca prezentuje procentową wartość oszczędności.

W odpowiedzi Świętokrzyski WIIH skierował do strony pismo z 29 sierpnia 2023 r., w którym podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, że analiza materiałów zgromadzonych w toku kontroli wskazuje jednoznacznie, iż sposób prezentacji cen przyjęty i stosowany przez skontrolowanego przedsiębiorcę w odniesieniu do towarów, co do których wprowadzono obniżkę ceny, nie jest zgodny z przepisami ustawy o cenach. Świętokrzyski WIIH wskazał, że punktem odniesienia dla wysokości obniżek jest najniższa cena z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki i do niej musi odnosić się aktualna promocja. Wskazał również, że podanie ceny regularnej nie jest wymagane przepisami prawnymi. Podkreślił, że kontrolowany przedsiębiorca nie wypełnił w sposób właściwy, obowiązków co do uwidaczniania cen w sytuacji wprowadzenia obniżki cenowej, co uzasadnia wszczęcie postępowania administracyjnego na podstawie przepisów ustawy o cenach, jak również, że zasadne jest podjęcie przez przedsiębiorcę działań mających na celu dostosowanie sposobu informowania o obniżeniu ceny, zgodnie z obowiązującymi.

W piśmie z 5 września 2023 r. przedsiębiorca ponownie podtrzymał swoje stanowisko w sprawie utrzymując, że nie doszło do naruszenia przepisów ustawy o cenach. Dodatkowo strona zwróciła uwagę, iż stosowany przez nią sposób przedstawienia informacji o obniżce cen był wcześniej przedmiotem weryfikacji przez Prezesa UOKiK w Wystąpieniu z zakresu ochrony konsumentów z dnia 11 lipca 2023 r. (znak sprawy: DOZIK-1.641.75.2023.MK) i nie został wówczas zakwestionowany, tj. nie uznano podania ceny wyższej niż najniższa cena z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem akcji promocyjnej za działanie stanowiące naruszenie przepisów ustawy o cenach.

W odpowiedzi na powyższe, pismem z 26 września 2023 r. Świętokrzyski WIIH, ponownie poinformował kontrolowanego, iż podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie. Natomiast odnosząc się do pisma Prezesa UOKiK z dnia 11 lipca 2023 r., nadmienił, iż jasno w nim wskazano, że prezentowane korzyści z obniżki wyłącznie względem ceny regularnej może wprowadzać konsumentów w błąd.

Na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) - dalej jako: „Kpa”, Świętokrzyski WIIH zawiadomieniem z 9 stycznia 2024 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w wysokości określonej na zasadach przyjętych w art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o cenach, wobec stwierdzenia w miejscu sprzedaży detalicznej nieprawidłowości polegającej na uwidocznieniu cen w sposób niejednoznaczny oraz budzący wątpliwości, dla wszystkich 14 ocenianych partii produktów poprzez to, że komunikaty dotyczące obniżek (informacje o obniżce, tj. promocji) nie odnosiły się do najniższej ceny z okresu 30 dni poprzedzających

obniżkę. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 Kpa strona ma możliwość czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji istnieje możliwość wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Ponadto Świętokrzyski WIIH wezwał stronę do złożenia oświadczenia dotyczącego wysokości osiągniętych obrotów i przychodu w ostatnim roku rozliczeniowym.

Pismem z 19 stycznia 2024 r. strona przekazała informacje dotyczące przychodu ze sprzedaży w ostatnim roku rozliczeniowym, tj. w okresie rozliczeniowym liczonym od 1 stycznia 2022 r. do 30 listopada 2023 r.

Dnia 14 lutego 2024 r. Świętokrzyski WIIH, na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o cenach w związku z art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy oraz na podstawie art. 104 Kpa wydał decyzję nr 18/2024 (nr akt: KHU.8361.195.2023), na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 3 000 zł (trzy tysiące złotych) w związku z uwidocznieniem cen w sposób niejednoznaczny oraz budzący wątpliwości w odniesieniu do wszystkich 14 ocenianych partii produktów poprzez to, że komunikaty dotyczące obniżek (informacje o obniżce tj. promocji), nie odnosiły się do najniższej ceny z okresu 30 dni poprzedzających obniżkę.

Dnia 19 marca 2024 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Świętokrzyskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji, w którym strona zarzuciła naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach, art. 6, 7a, 8 § 1, 81a § 1 Kpa, art. 7 Kpa w związku z art. 80 Kpa oraz 10 ust. 2 i art. 11 ust. 1 Prawa przedsiębiorców i wniosła o uchylenie decyzji i umorzenie postępowania w pierwszej instancji jako bezprzedmiotowego, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa, a w przypadku nieuwzględnienia przez Prezesa UOKiK ww. wniosku, z daleko posuniętej ostrożności procesowej wniosła o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organu zgodnie z art. 138 § 2 Kpa.

Pismem z 27 marca 2024 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji nr 18/2024 (nr akt: KHU.8361.195.2023) Świętokrzyskiego WIIH z 14 lutego 2024r. oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Natomiast art. 4 ust. 2 ww. ustawy wskazuje, że w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o cenach powoduje - zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy - nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do przedsiębiorcy stwierdzono, że dla 14 produktów oferowanych w obniżonych cenach komunikaty dotyczące obniżek nie odnosiły się do ceny najniższej z okresu 30 dni poprzedzających obniżkę. Dla 4 produktów cena sprzedaży była wyższa niż najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką, a dla 10 produktów ceny te były sobie równe. W ocenie organu I instancji stanowiło to naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Mając na uwadze stwierdzone nieprawidłowości, Świętokrzyski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 3 000 zł (trzy tysiące złotych) na przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższych naruszeń.

Odwołując się od decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji także poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że strona:

- uwidoczniała przy 14 rodzajach towarów oferowanych do sprzedaży po obniżonych cenach w należącej do niej placówce handlowej ceny tych towarów w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, poprzez uwidocznienie ceny promocyjnej w kwocie równej bądź wyższej od najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki,
 - zaprezentowała cenę promocyjną produktów objętych obniżką w sposób budzący wątpliwości co do istnienia faktycznej obniżki ceny i korzyści płynących z promocji,
- w sytuacji, gdy:

- promocja polegała na obniżeniu ceny produktów objętych akcją promocyjną względem ich ceny dotychczasowej, tj. ceny regularnej obowiązującej bezpośrednio przed obniżką
- strona zakomunikowała promocję poprzez oznaczenie produktów nią objętych specjalnymi etykietami ze wskazaniem „PROMOCJA”, w związku z czym zaistniał przypadek „informowania o obniżeniu ceny towaru”, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy o cenach;
- strona zamieściła na etykiecie cenowej wszystkie informacje wymagane ustawą o cenach, tj. aktualnie obowiązującą cenę promocyjną, cenę jednostkową towaru oraz najniższą cenę obowiązującą w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a także dodatkowo informację o cenie regularnej obowiązującej bezpośrednio przed wprowadzeniem akcji promocyjnej;
- wszystkie informacje cenowe zamieszczone przez stronę na etykiecie cenowej zostały przedstawione w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, bowiem każda z podanych cen była dobrze widoczna i wyraźnie oznaczona.

Odnosząc się do powyższych zarzutów strony, Prezes UOKiK wskazuje, że prezentowanie obniżek cen może być wskazane konkretną wartością np. procentową lub też bez wskazywania wartości obniżki, jednakże zawsze wskazanie korzyści konsumenta musi się odnosić do najniższej ceny, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów, miało na celu eliminację fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen. Regulacje te mają zapobiec sztucznym zwyżaniom cen tuż przed ich „obniżką”, tak aby zwiększyć „atrakcyjność” oferty. Rozwiązaniem tego problemu jest właśnie wskazywanie korzyści konsumenta względem najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Zgodnie z założeniami dyrektywy Omnibus, aby można było mówić o obniżce ceny to powinna być ona liczona w stosunku do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a nie ceny rzeczywistej (regularnej). Jedynie odniesienie do najniższej ceny z 30 dni przed obniżką faktycznie świadczy, że mamy do czynienia z obniżoną ceną produktu.

Prezes UOKiK stoi więc na stanowisku, że jeżeli przedsiębiorca informuje o obniżce ceny zobowiązany jest wskazywać korzyści wynikające z obniżki względem najniższej ceny z 30

dni przed obniżką. Natomiast za nieprawidłowe należy uznać wskazanie obniżki wyłącznie w odniesieniu do ceny regularnej.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK z całą stanowczością stwierdza, że w sytuacji, gdy komunikowane jest, że produkt oferowany jest w cenie obniżonej, a w rzeczywistości nowa cena jest tożsama bądź wyższa, od najniższej obowiązującej dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed obniżką, to nie mamy do czynienia z obniżoną ceną produktu lub uwidoczniła najniższa cena z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki nie została wskazana prawidłowo. W przedmiotowej sprawie jak zostało ustalone w toku kontroli przedsiębiorca prawidłowo wskazał najniższą cenę z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a przedsiębiorca sam wskazuje, że obniżył ceny produktów w stosunku do cen regularnych. Tym samym w przypadku 14 partii produktów, dla których nowa cena była tożsama bądź wyższa od najniższej obowiązującej dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, Świętokrzyski WIIH prawidłowo ustalił, że uwidocznienie informacji cenowej sugerowało, że oferowane są one w cenie obniżonej, a w rzeczywistości konsument dokonywał zakupu produktu w cenie tożsamej lub wyższej niż obowiązująca najniższa cena z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Zarówno w ocenie Świętokrzyskiego WIIH, jak i organu drugiej instancji należy więc uznać, że ceny zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości.

W tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, że prawidłowe podawanie cen, w tym cen towarów, dla których w jakikolwiek sposób sugerowana jest obniżka ich cen, jest jednym z ważniejszych czynników mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie towaru przez konsumenta i umożliwia dokonania świadomego i korzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru. Przepisy dotyczące uwidaczniania cen nakładają na przedsiębiorców obowiązek informowania o cenach - a co za tym idzie również o obniżkach - w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Wymogi te należy stosować nie tylko do treści informacji o najniższej cenie z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, lecz także do jej formy, która ma zapewnić jasność i zrozumiałość, a także umożliwiać łatwe porównanie cen i ocenę korzyści płynących z promocji.

W przedmiotowej sprawie strona informuje konsumenta o promocji, której w rzeczywistości nie ma, gdyż „cena promocyjna” jest tożsama lub wyższa niż cena jak obowiązywała przez ostatnie 30 dni przed ogłoszeniem promocji. Oczywiście przedsiębiorca może swobodnie kształtować ceny, ale nie może informować o obniżce ceny produktu, i uznawać jako obniżkę odwoływanie się do ceny regularnej, a nie najniższej z 30 dni przed ogłoszeniem obniżki. Strona, jak sama wskazuje w odwołaniu, zakomunikowała obniżkę cen poprzez oznaczenie produktów nią objętych specjalnymi etykietami ze wskazaniem „PROMOCJA”, w związku z czym zaistniał przypadek „informowania o obniżeniu ceny towaru”, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. Strona wskazuje w odwołaniu również, że obniżyła ceny produktów objętych akcją promocyjną wyłącznie względem ich ceny dotychczasowej, tj. ceny regularnej obowiązującej bezpośrednio przed obniżką, co jak wskazano wcześniej jest nieprawidłowe. Prezentowanie korzyści względem ceny regularnej jest dopuszczalne jedynie dodatkowo i w równorzędny sposób jak korzyści naliczanych od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką. Prezentowanie rabatów obliczanych wyłącznie w odniesieniu do cen regularnych narusza przepisy w zakresie sposobu uwidaczniania cen, ponieważ taki sposób jest niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający porównanie cen. Tym

samym Prezes UOKiK zgadza się ze Świętokrzyskim WIIH, że sposób prezentowania ceny, która jest równa lub wyższa od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką, dlatego, że została odniesiona do ceny regularnej budzi wątpliwości co do istnienia faktycznej obniżki ceny i korzyści płynących z promocji, przez co cena została podana w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający porównanie cen, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

W odwołaniu strona poinformowała, że zaproponowany przez nią sposób przedstawiania informacji o obniżce cen był przedmiotem weryfikacji Prezesa UOKiK w Wystąpieniu z zakresu ochrony konsumentów z dnia 11 lipca 2023 r. (DOZIK-1.641.75.2023.MK) dalej jako: „Wystąpienie Prezesa UOKiK” i w dokumencie tym, w ocenie strony, Prezes UOKiK nie zakwestionował sposobu podawania informacji o obniżce ceny, a sformułowane zarzuty dotyczyły innych praktyk, których strona już zaniechała. Strona wskazała, że w ww. Wystąpieniu nie uznano podania ceny wyższej niż najniższa cena z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem akcji promocyjnej za działanie stanowiące naruszenie przepisów ustawy o cenach. A w konsekwencji, zdaniem strony, tym bardziej za dopuszczalne należy uznać wskazanie ceny promocyjnej jako równej najniższej cenie z 30 dni przed obniżką, tak jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie.

Prezes UOKiK stanowczo nie zgadza się z powyższymi twierdzeniami. W przywołanym przez stronę Wystąpieniu na stronie 3 wyraźnie wskazano, że „Prezentowanie korzyści z obniżki ceny wyłącznie względem ceny regularnej (lub innej wartości wykorzystywanej przez przedsiębiorcę jako punkt odniesienia niebędącej najniższą ceną z 30 dni przed obniżką) może być uznane za wprowadzające w błąd ze względu na brak podania w równorzędny sposób korzyści względem najniższej ceny z 30 dni przed obniżką(...)”. W ocenie Prezesa Urzędu informowanie o korzyści cenowej wyłącznie w odniesieniu do ceny innej niż najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką jest informacją, która nie odzwierciedla rzeczywistej korzyści cenowej dla konsumenta z tytułu promocji.” Tym samym w żadnym wypadku nieuprawnione jest twierdzenie, że Prezes UOKiK nie zakwestionował sposobu podawania informacji o obniżce ceny zastosowanej przez przedsiębiorcę.

Strona w odwołaniu powołuje się ponadto na Zawiadomienie Komisji - Wytyczne dotyczące wykładni i stosowania art. 6a dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom z dnia 17 grudnia 2021 r. (Dz.Urz.U.E.C. Nr 526 z 2021r., str. 130), dalej jako; ”Wytyczne Komisji”. Prezes UOKiK zgadza się z twierdzeniem strony, że ww. Wytyczne nie uniemożliwiają sprzedawcy podania innych cen odniesienia przy ogłaszaniu obniżki ceny, pod warunkiem że takie dodatkowe ceny odniesienia są wyraźnie wyjaśnione, nie wprowadzają w błąd i nie odwracają uwagi konsumenta od „wcześniejszej” ceny, tj. najniższej ceny towaru z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Należy jednak zauważyć, że Wytyczne Komisji wyraźnie wskazują, że obniżka ceny musi być przedstawiona z wykorzystaniem podanej „wcześniejszej” ceny jako odniesienia. Zatem jeżeli przedsiębiorca chce podać inną cenę odniesienia np. cenę regularną, nie jest to zabronione, ale nie zwalnia go z obowiązku odniesienia korzyści cenowej do najniższej ceny towaru z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Podobnie Prezes UOKiK zgadza się z twierdzeniem strony, że Wytyczne Komisji dają przedsiębiorcy możliwość wskazania ceny regularnej, jednakże musi on przede wszystkim w

przypadku ogłoszenia obniżki ceny towaru uwidocznić wszystkie informacje cenowe wynikające z ustawy o cenach, tj. jednoznaczną, niebudzącą wątpliwości i umożliwiającą porównanie cen obniżoną cenę, cenę jednostkową oraz informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Odnosząc się z kolei do stwierdzenia strony, że zakwestionowane produkty oznaczone były etykietą z komunikatem „PROMOCJA” bez określenia wartości rabatu (zarówno procentowego jak i kwotowego), a zatem odniesienie wartości obniżki do najniższej ceny z 30 dni przed obniżką nie jest uzasadnione, Prezes UOKiK jeszcze raz wskazuje, że w każdym przypadku informowania konsumentów o obniżeniu ceny produktu, niezależnie czy przedsiębiorca wskazuje wielkość obniżki czy też nie, zobowiązany jest do obliczania korzyści (nawet ustalenia czy istnieje ta korzyść) dla konsumenta w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Dodatkowo strona zarzuciła Świątokrzyskiemu WIIH naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, tj.:

- art. 7 Kpa w związku z art. 80 Kpa poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego poprzez uznanie, że sposób zaprezentowania cen promocyjnych, zdaniem organu pierwszej instancji - nierzetelny, niejednoznaczny i budzący wątpliwości - uniemożliwił uzyskanie przez konsumenta korzyści z zakupu oraz jednoznaczne stwierdzenie, czy promocja istnieje, co w konsekwencji przesądziło o znacznym stopniu rzekomego naruszenia, podczas gdy strona uwidoczniała wszystkie wymagane ustawą o cenach informacje o cenach w sposób właściwy i niebudzący wątpliwości, w związku z czym przyjęcie, że wdrożone rozwiązania w zakresie komunikacji promocji mogą wprowadzać konsumentów w błąd, stanowi nieuzasadnioną nadinterpretację stanu faktycznego;
- art. 7a § 1 Kpa oraz art. 81a § 1 Kpa poprzez ich niezastosowanie i nierozstrzygnięcie istniejących wątpliwości co do treści normy prawnej art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach, w zakresie rzekomego prowadzenia przez stronę akcji promocyjnej z naruszeniem przepisów ustawy o cenach na korzyść strony, w sytuacji, gdy przedsiębiorca w sposób wystarczający wykazał, że obniżka cen towarów została zakomunikowana z uwzględnieniem wszystkich wymogów przewidzianych w ustawie o cenach;
- art. 6 Kpa i art. 8 § 1 Kpa poprzez niedziałanie na podstawie przepisów prawa oraz poprzez prowadzenie postępowania, w sposób który nie budzi zaufania jego uczestników do władzy publicznej,
- art. 7a § 1 Kpa, art. 81a § 1 Kpa oraz art. 10 ust. 2 i art. 11 ust. 1 Prawa przedsiębiorców poprzez ich niezastosowanie i nierozstrzygnięcie istniejących wątpliwości co do treści normy prawnej w zakresie definicji „informowania o obniżeniu ceny towaru” na korzyść strony, podczas gdy wskazywała ona, że promocja polegała na obniżeniu ceny produktów względem ceny obowiązującej bezpośrednio wcześniej oraz została wyraźnie zakomunikowana, w związku z czym zaszyły przesłanki do stwierdzenia faktycznego istnienia obniżki ceny, a ze zgromadzonego materiału dowodowego nie można wywieść odmiennego wniosku.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK zauważa, że ww. przepisy Kpa określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią one m. in., że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa (art. 6 Kpa), a w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli (art. 7 Kpa). Ponadto, wskazują, że przed wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia (decyzji) organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, zaś określona sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656). Na podstawie całokształtu materiału dowodowego organ ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 Kpa), a podjęte przez organ rozstrzygnięcie oraz okoliczności stanowiące podstawę rozstrzygnięcia powinny znaleźć odzwierciedlenie w decyzji spełniającej wymogi określone w art. 107 Kpa.

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie, Świętokrzyski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Ustalenia kontroli zostały udokumentowane w protokole kontroli z 7 lipca 2023 r. (nr akt: KHU.8361.195.2023). Zgodnie art. 76 § 1 kpa protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

Z protokołu kontroli sporządzonego przez Świętokrzyskiego WIIH wynika, że w dniu kontroli tj. 4 lipca 2023 r. przedsiębiorca na sali sprzedażowej uwidocznił przy 14 produktach (wszystkie wytypowane do kontroli) czerwone etykiety cenowe z napisem „PROMOCJA” lub „WYPRZEDAŻ”. Wszystkie skontrolowane produkty oznakowane były informacjami o obniżonej cenie, o najniższej cenie z 30 dni przed obniżką oraz o cenie jednostkowej, dodatkowo podana była cena regularna. Wszystkie skontrolowane produkty zakwestionowano z uwagi na to, że komunikaty dotyczące obniżek nie odnosiły się do ceny najniższej z okresu 30 poprzedzających obniżkę. Dla 4 produktów cena sprzedaży była wyższa niż najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką, a dla 10 produktów ceny te były sobie równe. Taki przekaz wywołuje u konsumenta przekonanie o promocji, której w rzeczywistości nie ma, jest niejednoznaczny i budzący wątpliwości, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Organ drugiej instancji wskazuje że, celem ustawy o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach, w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Wprowadzenie powyższego przepisu nastąpiło ustawą o zmianie ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), która to zmiana była podyktowana koniecznością ochrony konsumenta przed tzw. „rzekomymi obniżkami”. Jak bowiem wynika z Wytycznych Komisji „Celem tego co najmniej 30-dniowego okresu odniesienia jest uniemożliwienie podmiotom gospodarczym żonglowania cenami i przedstawiania fałszywych obniżek cen, np. podnoszenia ceny na krótki okres, aby następnie ją obniżyć i przedstawić jako (znaczącą) obniżkę ceny, co wprowadza konsumentów w błąd. Wspomniany 30-dniowy okres na ustalenie „wcześniejszej” ceny odniesienia jest zatem gwarancją, iż cena odniesienia jest prawdziwa, a nie stanowi jedynie narzędzia marketingowego, które ma wywołać wrażenie atrakcyjności obniżki.”

Przepisy ustawy o cenach są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów. Nieznajomość przepisów lub ich niewłaściwa interpretacja nie zwalnia z obowiązku prawidłowego uwidaczniania cen oraz informacji o obniżonej cenie. Strona, w przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru, była zobowiązana do przekazania konsumentom informacji o cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, ale również jednoznacznej i niebudzącej wątpliwości informacji o obniżonej cenie i w przypadku 14 partii produktów obowiązkom tym uchybiła.

Prezes UOKiK nie zgadza się z twierdzeniem strony, że organ pierwszej instancji dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego. Organ drugiej instancji zgadza się ze stroną, że uwidoczniała ona wszystkie informacje dotyczące cen wymagane art. 4 ustawy o cenach, tj. cenę produktu, ceną jednostkową oraz najniższą cenę tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, jednakże zostały one uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, gdyż jak sama strona przyznała, promocja została naliczona od ceny regularnej, a nie najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Ta więc w tym przypadku nie można mówić o obniżce ceny produktu. Jak już wcześniej dokładnie omówiono przedsiębiorca zobowiązany jest do wskazania obniżki w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, nawet jeżeli nie podaje jej kwotowo. Dlatego też zdaniem organu drugiej instancji, naruszone zostały wymagania art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. W zaistniałej sytuacji, aby spełnić założenia dyrektywy Omnibus cena powinna być podana bez wskazywania, że mamy do czynienia z promocją.

Prezes UOKiK analizując całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego (w tym korespondencję strony skierowaną zarówno do organu pierwszej jak i drugiej instancji) stwierdza, że Świętokrzyski WIIH wydając decyzję z 14 lutego 2024 r. uwzględnił wszystkie

okoliczności sprawy i prawidłowo ocenił zebrany materiał dowodowy w sprawie, w toku postępowania odniósł się do stanowiska strony zaprezentowanego w sprawie, jak również w decyzji nr 18/2024 z 14 lutego 2024 r. uzasadnił swoje stanowisko. Strona nie przedstawiła żadnego dowodu podważającego ustalony przez organ pierwszej instancji i udokumentowany w protokole kontroli z 7 lipca 2023 r. (nr akt: KHU.8361.195.2023) stan faktyczny.

W uzasadnieniu odwołania strona wskazała ponadto, że Świętokrzyski WIIH nie zobowiązał jej pisemnie do wdrożenia działań naprawczych w związku z przeprowadzoną kontrolą ani nie wezwał do poinformowania o wdrożonych działaniach. W związku z tym, w ocenie strony, organ pierwszej instancji nie miał jakichkolwiek podstaw do powoływania się w treści decyzji na brak otrzymania informacji o podjętych działaniach naprawczych. Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że w toku kontroli, co zostało udokumentowane w protokole kontroli z 7 lipca 2023 r. (nr akt: KHU.8361.195.2023), strona zobowiązała się do podjęcia dobrowolnych działań w zakresie wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości i poinformowania o nich Świętokrzyskiego WIIH. Informacja w tym zakresie nie wpłynęła do organu pierwszej instancji, a z przesłanych przez stronę pism wynika, że nie zgadza się ona ze stanowiskiem organu pierwszej instancji w zakresie naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach, co daje podstawę do stwierdzenia że działania naprawcze nie zostały podjęte.

Argumentując swoje zarzuty strona przywołała również zasadę domniemania uczciwości przedsiębiorcy (art. 10 ust. 1 Prawa przedsiębiorców) oraz zasadę rozstrzygania wątpliwości prawnych na korzyść przedsiębiorcy, która została określona w art. 11 Prawa przedsiębiorców i stanowi powtórzenie zasady z art. 7a Kpa.

Art. 10 ust. 2 Prawa przedsiębiorców stanowi, że „jeżeli przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w tym zakresie pozostają niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, organ rozstrzyga je na korzyść przedsiębiorcy”. Z kolei zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy, w przypadku, gdy przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy. Zasada ta nie oznacza jednak, że zawsze, gdy pojawiają się różne rozumienia normy prawnej, niezależnie od poprawności argumentacji, należy zawsze stosować wykładnię prawa korzystną dla przedsiębiorcy. Zasada ta będzie mieć zastosowanie, dopiero wówczas, jeśli mimo dokonania poprawnej metodologicznie i logicznie wykładni przepisu pozostaje kilka wyników wykładni, które mogą być uznane za prawidłowe (wyrok NSA z 5 lipca 2023 r., I GSK 1973/19). Analogicznie w art. 7a Kpa zasada rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości co do treści prawa na korzyść strony odnajduje zastosowanie w postępowaniach administracyjnych, których przedmiotem jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia. W odniesieniu do wątpliwości co do treści norm prawnych należy wskazać, że w art. 7a § 1 KPA nie chodzi o sytuacje, w których pojawiają się wątpliwości interpretacyjne przepisów mających zastosowanie w danej sprawie, a o przypadki, w których pomimo użycia różnych metod wykładni, wciąż pozostają co najmniej dwa, równie uprawnione, sposoby rozumienia danego przepisu (wyrok NSA z dnia 18 października 2022 r., III OSK 1347/21).

W niniejszej sprawie nie zachodzą „niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego”. Wszystkie ustalenia kontroli wraz z fotografiami w postaci załączników zostały udokumentowane w protokole kontroli KHU.8361.195.2023. Zarówno organ pierwszej instancji jak i Prezes UOKiK nie mają wątpliwości co do stanu faktycznego, a w szczególności do ustalenia, że 14 produktów oznaczone było czerwonymi etykietami z napisem „PROMOCJA” lub „WYPRZEDAŻ”, tj. oferowane były do sprzedaży po obniżonej cenie. Produkty te oznakowane były informacjami o obniżonej cenie, o najniższej cenie z 30 dni przed obniżką oraz o cenie jednostkowej, dodatkowo podana była cena „regularna”. Dla 4 produktów cena sprzedaży była wyższa niż najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką, a dla 10 produktów ceny te były sobie równe. Strona również nie kwestionuje ww. ustaleń organu pierwszej instancji, nie zgadza się natomiast z interpretacją takiego stanu faktycznego jako naruszenia.

Jak wskazano już wcześniej Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że w przypadku gdy strona informuje o obniżce cen sprzedawanych towarów, niezależnie czy wskazuje wielkość obniżki czy też nie, zobowiązana jest do wskazania obniżki w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. A w przypadku, gdy nowa cena jest tożsama bądź wyższa, od prawidłowo ustalonej najniższej ceny obowiązującej dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed obniżką, to nie mamy do czynienia z obniżką, więc informacja o cenie została podana w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Jednocześnie Prezes UOKiK ponownie podkreśla, że prezentowanie korzyści względem ceny regularnej jest dopuszczalne jedynie dodatkowo przy jednoczesnym podaniu korzyści ustalonej od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką. Prezentowanie obniżek (wartościowo lub nie) ustalanych wyłącznie w odniesieniu do cen regularnych, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie, a tym samym uwidacznianie ceny promocyjnej równej lub wyższej od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką, budzi wątpliwości co do istnienia faktycznej obniżki ceny i korzyści płynących z promocji i w ocenie organu drugiej instancji narusza art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Należy podkreślić, że sam fakt, iż strona nie zgadza się z interpretacją przepisów dotyczących cen prezentowaną przez organ pierwszej instancji nie stanowi, że został naruszony art. 7 Kpa oraz art. 11 Prawa przedsiębiorców.

Podsumowując zarówno stan faktyczny sprawy, jak i zastosowanie obowiązujących w sprawie przepisów nie wywołuje trudności czy wątpliwości. Wydana przez Świętokrzyskiego WIIH decyzja odpowiada prawu i jest wynikiem błędnych działań strony, a nie wątpliwości co do treści obowiązujących przepisów.

Podobnie zarzuty strony naruszenia art. 6 i art. 8 § 1 Kpa poprzez niedziałanie na podstawie przepisów prawa oraz poprzez prowadzenie postępowania, w sposób który nie budzi zaufania jego uczestników do władzy publicznej nie znajdują w ocenie Prezesa UOKiK uzasadnienia.

Organ drugiej instancji zwraca uwagę, że w komentarzu do Kodeksu postępowania administracyjnego Andrzej Wróbel wskazuje, że (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego LEX/el., 2015) zawarta w art. 8 zasada pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa określa wyraźnie to, co implícite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 Kpa wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i

rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa” (wyrok z dnia 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117).

W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie tak właśnie postępował Świętokrzyski WIIH w postępowaniu przeprowadzonym ściśle zgodnie z wymogami Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego.

Prezes UOKiK ponownie podkreśla, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i udokumentowane w protokole. Akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania, które przeprowadził, uwzględniający również wyjaśnienia strony. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie, co szeroko omówiono wcześniej, bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona nie dopełniła swojego obowiązku i nie uwidoczniała informacji o cenach w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, a więc organ pierwszej instancji zobligowany był do wymierzenia kary pieniężnej.

Prezes UOKiK, po przeanalizowaniu sprawy nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary w ramach instytucji przewidzianej w art. 189f Kpa.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W przedmiotowej sprawie, jak zostało udokumentowane w protokole kontroli strona zobowiązała się do podjęcia dobrowolnych działań w zakresie wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości i poinformowania o nich Świętokrzyskiego WIIH. Jednakże nie wywiązała się z tego zobowiązania. W trakcie kontroli ustalono, jak również strona sama przyznaje, że obliczyła wielkość obniżki względem ceny regularnej zamiast względem najniższej ceny sprzed 30 dni przed obniżką, a tym samym uwidoczniała ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości przy 14 rodzajach towarów na 14 skontrolowanych, co stanowi 100 %

wszystkich skontrolowanych. Stąd też wagi naruszenia prawa nie można było uznać za znikomą. O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o informowaniu o cenach można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której konsumenci z uwagi na nierzetelny sposób przedstawienia informacji cenowych, tj. niewłaściwe wskazanie obniżki względem ceny regularnej zamiast najniższej ceny sprzed 30 dni przed wprowadzeniem obniżki zostali pozbawieni możliwości oceny rzeczywistej wielkości rabatu. Dodatkowo Prezes UOKiK wyjaśnia, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy oferowaniu do sprzedaży produktów lub usług konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną, rzetelną informację cenową. Podkreślić należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o cenach jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Jak już wskazano wcześniej wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów miały na celu eliminację fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen, a także stworzenie identycznych warunków dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Obliczanie obniżki względem najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki miało zapobiec sztucznym zawyżaniom cen celem zwiększenia „atrakcyjność” oferty. W ocenie organu drugiej instancji przesłanka pierwsza jak i druga nie zostały spełnione, w związku z powyższym stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu i do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Nadto należy podkreślić, że naruszenia z ustawy o informowaniu o cenach kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o cenach. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Świętokrzyski WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Świętokrzyskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o cenach, bowiem dla 100% skontrolowanych produktów o obniżonej cenie uwidoczniała ceny w

sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”). Ponieważ cena musi być uwidoczniona przez przedsiębiorcę w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości w momencie oferowania danego produktu lub usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Podsumowując Prezes UOKiK podkreśla, że niezrealizowanie obowiązków wskazanych w ustawie o cenach zgodnie z jej art. 6 ust. 1, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie ustawy o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zatem stwierdzenie - udowodnienie braku informacji w zakresie cen, jak też sprzecznego z ustawą sposobu ich uwidocznienia - jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Powyższa ustawa nie przewiduje przy tym możliwości badania przez organy Inspekcji istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Kara pieniężna powinna także odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych

konsumentom (Dz. U. L z 1998 r. Nr 80) nakazuje, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012 r., II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami cenowymi, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa.

Art. 6 ustawy o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 ww. ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości oraz okoliczności podniesione przez przedsiębiorcę, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK uznaje, iż przedstawione przez stronę postępowania argumenty są bezzasadne i stwierdza, iż Świętokrzyski WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy oraz wspomnianych wymogów ujętych w celach regulacji.

Oceniając stopień naruszenia obowiązków, Świętokrzyski WIIH, zakwalifikował czyn przedsiębiorcy, za znaczny. Ze skontrolowanych w zakresie uwidaczniania cen 14 partii produktów oferowanych w obniżonej cenie, zakwestionowano wszystkie, z uwagi na uwidocznienie cen w sposób niejednoznaczny oraz budzący wątpliwości, poprzez zamieszczenie komunikatów dotyczących obniżek nieodnoszących się do najniższej ceny z okresu 30 dni poprzedzających obniżkę. Dla 4 partii produktów były one wyższe od wartości ceny podanej jako „najniższa cena towaru w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki”, a dla 10 partii były to wartości równe. Powyższy sposób prezentowania cen był nierzetelny mógł wprowadzać konsumentów w błąd oraz budzić wątpliwości, co do faktu, czy promocja istnieje, z uwagi na brak uzyskania korzyści, w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Odnosząc się do charakteru i wagi sprawy, Świętokrzyski WIIH uznał, że nie budzą one wątpliwości. Strona naruszyła przepisy dotyczące uwidaczniania cen, a opisane nieprawidłowości należy uznać za istotne. Analizując skalę naruszenia, wskazał, że nieprawidłowości dotyczyły wszystkich 14 objętych, kontrolą partii produktów. Natomiast

co do czasu trwania naruszenia obowiązków podniósł, że zostały one stwierdzone w toku kontroli 4 lipca 2023 r., a trwały od rozpoczęcia oferty promocyjnej, tj.: dla jednej partii od 7 kwietnia 2023 r., dla jednej od 9 maja 2023 r., dla ośmiu od 20 czerwca 2023 r. oraz dla 4 produktów od 29 czerwca 2023 r., do dnia podpisania protokołu kontroli tj. 7 lipca 2023 r. Strona zobowiązała się do podjęcia dobrowolnych działań w zakresie wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości i poinformowania o Świętokrzyskiego WIIH. Niemniej jednak, informacja w tym zakresie nie wpłynęła, a z przesłanych przez stronę pism oraz z treści odwołania wynika, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji w zakresie naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach, co daje podstawę do stwierdzenia że działania naprawcze nie zostały podjęte. Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę, że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o cenach. Uwzględnił również, że strona jako profesjonalny podmiot powinna zapoznać się z obowiązującymi przepisami i ich przestrzegać. Wymierzając karę pieniężną uwzględniono również wielkości obrotów i przychodu na podstawie informacji przekazanej przez stronę. Natomiast przesłanka dotycząca sankcji nałożonych na spółkę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach trans granicznych nie znajduje zastosowania, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcję Handlową nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez przedsiębiorcę.

Nałożona kara pieniężna w wysokości 3 000 zł, nie została wymierzona w maksymalnej wysokości, lecz w kwocie stanowiącej 15% maksymalnej kwoty, tj. 20 000 zł przewidzianej ustawowo. Wymierzona kara spełni jednak w sposób właściwy funkcje dyscyplinujące i represyjne, a także prewencyjne tak aby nie dochodziło do naruszania prawa w przyszłości i jest adekwatnym środkiem reakcji administracyjno-prawnej na ujawnione naruszenie prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę wniosek strony o uchylenie decyzji i umorzenie postępowania w pierwszej instancji jako bezprzedmiotowego lub uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organu, jest niezasadny.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Kielcach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
- 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/